

Maria Ileană
Moștenirea străbunilor

Copyright © Maria Ileană
Copyright © TRITONIC 2017 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București
e-mail: editura@triton.ro
www.triton.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ILEANĂ, MARIA

Moștenirea străbunilor/Maria Ileană

Tritonic, 2017
ISBN: 978-606-749-240-8

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Editor: BOGDAN HRIB
Comanda nr. 201/mai 2017
Bun de tipar: mai 2017
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Maria Ileană

MOȘTENIREA STRĂBUNILOR

t...
TRITONIC

1.

Când omul e pus față-n față cu temerile sale, primele sentimente care-i străpung sufletul sunt spaima, disperarea și dorința imensă de a se afla într-o cu totul altă parte, dar când acesta își descoperă talentele nebănuite, curiozitatea îi întunecă gândirea, iar pasul între eliberare și captivitate, în lanțul străvechi al slăbiciunii, e minuscul.

Astfel, un sentiment liniștitor de pierdere în întunericul gândurilor, e prima mișcare spre înlănțuire. Pacea sufletului gol, lipsit de viața pe care o oferea acel sentiment inocent de iubire și lacrima care îi curgea pe obraz, cu puritatea ei înfricoșându-i sufletul, erau semnul final al detașării de umanitate. Nu mai avea putere și dorea cu disperare să se prindă de acel ultim fir de nisip care-i mai rămăsese din bucuria necunoscutului, iar dintr-o dată întunericul își spuse cuvântul. Avea nevoie să se piardă în neliniște și-și șterse cu frustrare simbolul slăbiciunii, care-i udă obrazul, ridicându-se în picioare cu covingerea pe care i-o oferea viitorul. Un pas, doi și

ritmul se accelera. Fuga. Singura ei soluție salvatoare în acel moment. Calca pe crengi, se împiedica și se ridica cautând o ascunzătoare față de demonii ei.

Există momente în viață, când căderea poate fi o binecuvântare, dar tot ce ascunde de fapt e un blestem. Avea șansa să-și ispășească dorința de răzbunare, dar ura ce o resimțea era doar pentru propria persoană, iar gândul pedepsei era brutal, chiar și pentru ea. Forțele o părăseau și tot ce-și dorea era să se prăbușească și să se lase pradă tristeții ce-i cuprindea sufletul. Era plata iminentă de care nu se simțea în stare să se achite.

Picioarele și genunchii îi cedară și se prăbuși pe rădăcinile unui stejar lângă care, trupul și sufletul își primiră pacea mult așteptată. Ema era tipul adolescentului, care s-a confruntat prematur cu o poveste mult prea complicată chiar și pentru cei trecuți prin viață. Cu părul șaten deschis, acum ciufulit, cu frunze ici-colo și ochii de un câprui, ai putea spune, banal, la prima vedere. Totuși, la o analiză atentă, ai ajunge la concluzia că fata asta este mai mult decât lasă să se observe. Dacă doar cu câteva ore în urmă râdea de fericire, înconjurată de cei mai apropiați prieteni, acum temperamentul ei vulcanic a erupt, după atâția ani de tăcere și tortură necunoscută nici de ea. Tânăra trecea în viteză pe lângă animalele pădurii, care își întorceau speriate capetele, călca pe rămurele, iar fiecare zgomot produs îi intensifica teama ce-i stăpâna inima. Se trântea la pământ, crezând că a fost îndeajuns, dar în momentul în care-și privea mâinile tremurând, se ridica cu mai multă îndârjire și continua lupta cu ea însăși.

Dacă cineva ar fi văzut-o, ar fi zis că are o cădere nervoasă și are nevoie de ajutor. Adevărul e că ajutorul îi fusese acordat, când fusese învățată să înfrunte viața adevărată de una singură, dar, desigur, nu se alegea mereu cu victorii.

Ema nu fusese mereu așa, dar în urmă cu doi ani de zile lucrurile luaseră o întorsătură neașteptată când întâlnirea cu un tip misterios, Cristian, o implicase mult prea devreme în miezul dramelelor țesute în jurul ei, fără știrea sa. Evenimentele o obligaseră să se maturizeze, să trateze și cel mai mic amănunt cu seriozitate. Învățase cât de important e să fii înconjurată de persoane care te iubesc și de prieteni adevărați. Astfel, momentul în care a aflat că sufletul ei pereche e o ființă supranaturală, mai exact un vampir, parcă i-a fost mai ușor să accepte și faptul că era o vrăjitoare cu acte în regulă. Ema trecuse prin greșelile trecutului provocate de părinții ei, descoperind că familia în care crescuse o adoptase. Maturitatea de care dăduse dovadă ușurase lucrurile în timpul întâlnirii cu cei care i-au dat viață, în cele mai stranie circumstanțe. Evenimentele care-i schimbaseră viața, nu lăsaseră urme asupra psihicului ei, pentru că, în ciuda tuturor, Ema era o persoană curajoasă și destul de înțeleaptă ca să accepte sfaturile care i se ofereau din toate părțile, acum că prințesa era conștientă de propriul său rang.

Totuși, se întâmplă ca atunci când realizezi prin câte ai trecut, când ai parte de câteva momente de meditație, să nu poți înțelege de unde a venit toată acea adrenalină, iar atunci îți rămâne un singur lucru de făcut, să fugi. Să te îndepărtezi de tot ceea ce te leagă de acele evenimente, dar să nu uiți că ele vor fi mereu o parte din tine și dacă pierzi acea particică, sentimentul de a fi incomplet va înrăutăți lucrurile.

Simțindu-se sfâșiată de la cursa nebunească la care își supusese trupul, s-a aruncat frântă la rădăcinile unui stejar bătrân, căutând alinare. *Dacă s-au înșelat? Dacă nu sunt făcute pentru toate aceste responsabilități?* și-a spus căutând cu

disperare un răspuns la neliniștea din suflet. Conștientă de durerea care o săgeta în genunchi s-a întors cu fața la cer, oftând extenuată.

– O zi proastă? auzi o voce puternică, venind din spatele ei, făcând-o să tresară.

– Oh, nu, doar o iubesc pe Mama-natură și ne-am hotărât să facem un concurs,

așa, numai noi două.

– Ironia, cea mai amuzantă armă, când vrei să-ți aperi cele mai ascunse gânduri, adaugă amuzată vocea, pe care Ema o urmări cu privirea, întâlnind doi ochi de un albastru închis, care-i provocară un amestec ciudat de deja-vu și teamă.

– Posibil, admise ea. Tu mereu pui întrebări străinilor? îl atacă, hotărâtă să rămână puternică, displăcându-i faptul că fusese surprinsă în momentul ei de slăbiciune.

– De obicei nu vezi pe nimeni în locurile astea. Ne aflăm la cinci kilometri de cea mai apropiată tabără. Știi asta, nu? o întrebă misteriosul băiat, care, recunoscuse ea, nu arăta tocmai rău.

– Uneori, ai nevoie de liniște și pierzi noțiunea timpului. Mulțumesc, de informație, îi spuse ea senină.

– Înțeleg ce vrei să spui, deseori poți fi tulburat de îndoiele față de cei mai apropiați prieteni.

– Din fericire, nu mă confrunt cu așa ceva, îl asigură categorică.

– Nu? Atunci trebuie să fie faptul că un vechi război, ce părea încheiat, și-a reaprins focurile.

– Sunt pașnică din fire.

– Ești sigură? Nu prea cred, oricum dacă nu sunt toate acestea, rămâne controversatul subiect al iubirii... lăsa el cuvintele să plutească în aer, așteptând reacția fetei, care era

mult prea obișnuită cu această tactică, pe care o folosea mai mereu.

– Pari hotărât să afli ce necaz băntuie săraca fată la ananghie, observase ea, rămânând la fel de liniștită pentru a nu trăda nimic.

– Ești perspicace. Deși nu-mi vine a crede că nici una dintre cele de mai sus, nu fac parte din problemele tale. Pari genul de fată care are mulți prieteni, dar nu știi care ți-e loial. În același timp, parcă ești destul de puternică să duci războaie de orice fel, nu? continuă, neașteptând cu adevărat un răspuns. Iar un băiat desigur trebuie să-și fi pus mâna pe inima ta. Sau cine știe, toate cele deja zise? încheie cu un amuzament ce o sperie.

– Sau poate doar oboseala și responsabilitățile unei adolescente, îi zise cu o încăpățănare care-l surprinse pe tânăr.

– Nu pari genul de persoană care se încurcă uneori cu lucruri ușoare, o dezaprobă dezamăgit. Ai grijă, domniță! Iubirea își are locul ei, dar poate fi o adevărată piedică dacă se extinde, o avertiză pe un ton solemn, urmând ca mai apoi să se îndepărteze liniștit de fata confuză.

Ce a mai fost și asta? s-a întrebat bulversată. Pe moment, a fost prinsă de impulsul de a merge după el, dar instinctul a făcut-o să rămână pe pământul rece și să-i analizeze cuvintele. Intuise că acea întâlnire se încheiase, iar ea, mai bine ca oricine, știa că lucrurile nu trebuiau forțate. Frigul a făcut-o să se simtă slăbită, iar acum fiecare curent de aer se simțea pe pielea transpirată. Uimită că nu realizase asta înainte, observă zgârieturile până la sânge pe genunchi, provocate de impactul cu pământul. Ema se ridică cu greutate, având impresia că fiecare mușchi o doare, dar era convinsă că trebuie să-și curețe rana care o ustura îngrozitor și, în ciuda junghiurilor

resimțite în tot corpul, începu o alergare ușoară spre lacul pe lângă care știa că trecuse nu de mult.

Ajunsă acolo, o mulțime de amintiri îi invadară mintea, văzând cabana de pe cealaltă parte. Totuși, durerea îi reaminti de ce era acolo, așa că se lăsă pe vine și-și dezlegă tenișii de un verde închis și intră până la genunchi în apă, care o relaxă instantaneu, parcă stingându-i focul din zona afectată de prăbușirea pe rădăcinile groase ale stejarului. După câteva clipe, deschise ochii, uitându-se la cabana unde venise acum trei ani cu Cristian, pentru a căuta liniște, dar găsisese doar mai multe întrebări, la care primise răspuns ceva mai târziu decât ar fi vrut. Acum își privea tatuajul ce semăna cu niște ramuri împletite ale unui copac. Desigur, nu era doar un desen obișnuit. Putea să fie văzut doar de ea sau de persoanele cărora ea le permitea. Erau reprezentate cele patru elemente, unite acum într-unul singur, *aequitas*. Tradus din latină: echilibru sufletesc, egalitate sau chiar dreptate. Așa că din fiecare rămurică porneau mai multe, iar cele patru culori erau urmate de simboluri ale celor patru elemente, o linie ce semăna cu jumătatea simbolului infinit și cu câte un punct în curbă, deoparte și de alta, pentru apă. O linie curbă deschisă în sus, cu una dreaptă în mijloc și două puncte de o parte și de alta, ce simboliza focul. O jumătate de triunghi cu baza în sus și un punct în fiecare colț, pământ, iar două linii curbe una lângă alta cu un punct în partea de jos, iar pe cealaltă unul în partea de sus, pentru aer. În vârful împletiturii era simbolul *aequitas*, vârful unui triunghi, ușor înclinat și tăiat în două de o linie dreaptă, iar din fiecare capăt se extindea o jumătate de cerc deschis spre vârf, iar în mijlocul din semi-cerc și linia ușor curbată spre interior se află câte un punct. Astfel ramurile întortocheate parcă păzesc acel ultim simbol.

Știa că cel mai probabil sunt mult mai multe informații, dar cărțile care le citise deja nu-i oferiseră prea multe. Singura explicație pe care o primea: simbol mult prea vechi, sacru și n-a mai fost nimeni însemnat de sute de ani cu el. Scuză care nu făcea decât s-o neliniștească, pentru că fiecare vrăjitor avea un tatuaj cu elementul său, dar ea era singura care le avea pe toate. Din cauza asta magia ei devenise unitară sub simbolul unui al cincilea element.

Acum, privind în spate la tot ceea ce înfruntase, se gândea dacă altcineva ar fi făcut altfel în locul ei. Dacă, în loc să lupte, ar fi fugit. Se gândea ce viață ar fi putut să aibă dacă o altă Ema ar fi ales propriul bine în defavoarea celorlalți. N-ar fi vrut să afle răspunsul, pentru că, indiferent care ar fi fost, ea n-ar fi putut trăi cu vina că i-a lăsat pe toți pradă tatălui ei mânat de ură.

– Hei, Em! Trebuia să ne zici că ai chef de o plimbare, nu să dispari în halul ăsta, auzi ea vocea îngrijorată a lui Robert.

Amuzată oarecum de grija excesivă pe care i-o purta, se întoarse spre prietenul ei drag, care o cerceta din priviri să vadă dacă totul era în ordine, dar, din păcate pentru el, Ema învățase să-și ascundă starea, iar mimica feței o putea controla cu ușurință.

– Scuze, măi... Am avut chef să alerg și m-am împiedicat, îl anunță scoțându-și un picior din apă și ignorând micile întepături.

– Nu poți s-o faci în locurile special amenajate pentru asta, ca tot omul? o întrebă amuzat.

– Noroc atunci că nu sunt ca tot omul, comentă ea în șoaptă.

Pe moment, fata uită de trecutul lui, dar acum realiză ce gafă făcuse. În urmă cu trei ani, când se confruntase cu

marele ei inamic, Constantin, Robert îi fusese alături, dar din păcate fusese atins de un vârcolac, astfel că se transforma într-unul, în fiecare noapte cu lună plină. În acea clipă nu realiză că lui nu-i scăpa nimic. Zâmbetul de cuceritor, părul șaten deschis, pe care și-l aranja mereu și corpul de atlet, nu te duceau cu gândul că băiatul care emana numai voie-bună și viață liniștită, ar putea ascunde un astfel de secret, el fiind oricum unic, prin ochii de culoare diferită. Cel drept căprui închis și cel stâng albastru.

– Scuze, n-am vrut să sune așa...

– En?, stai calmă. Cu toții avem o zi proastă, ai și tu dreptul la una! Mai ales după o căzătură ca asta, o asigură. Totuși după ce-ți cureți și palmele ar trebui să pui ceva pe zgârieturi, să nu se infecteze, da? Mă duc să-i anunț că ești aici, încheie fugind înapoi în pădure.

Ema îl urmări cu privirea, devenind conștientă de faptul că probabil lipsise cu adevărat mult. Totuși, prietenii și familia deveniseră prea protectori, iar acest lucru era deseori sufocant. Trezită la realitate își coborî privirea spre palmele ei care nu arătau deloc bine, dar nu fusese prea surprinsă că nu simțise nimic. Atunci când toate lucrurile o luaseră razna în urmă cu trei ani, se alesese cu amintiri care erau pe deopotrivă vise și coșmaruri. Cel care o vânase un timp îndelungat se dovedise a fi tatăl ei, dar din păcate amândoi aflaseră acest lucru mult prea târziu. Ultima vrajă trimisă de ea pentru a se proteja, îl învinsese. Elizabeth, mama ei și regină peste un ținut dintr-o altă lume, apăruse pentru a calma spiritele odată pentru totdeauna. Atunci Constantin, își transferase întreaga putere spre unica sa fiică, Ema. Așa că, dacă până atunci știuse că apa era elementul ei, se trezi cu mai multă putere decât i-ar fi plăcut și toate astea sub

denumirea de *aequitas*. De atunci, durerea fizică n-o mai afecta în aceeași măsură, gândurile fiindu-i în permanență ocupate de miile de întrebări pe care de atâta vreme nu avea ocazia să le pună.

Privindu-și reflexia în apă, se întrebă dacă se schimbase de acum trei ani. Într-adevăr slăbise și părul îi crescuse, dar tot aceeași culoare de un șaten deschis, cu nuanțe blonde și roșcate a rămas. Privirea îi era una mai hotărâtă, iar aura din jurul ei era serioasă și mereu le oferea celor din jurul ei impresia că știe ce face. Da, era diferită. Scutură ușor din cap pentru a ieși din acea stare și conștientă că, probabil ceilalți o așteptau, se hotărî că era momentul să-și părăsească acel cuib al liniștii pe care și-l căutase de atâta vreme.

Traversă pădurea spre locul unde-i știa pe ceilalți așezați la grătar, într-un foișor pe care-l descoperiseră George, Daniel, Robert și Nicu într-una din încercările lor de a găsi un loc convenabil pentru un meci de fotbal. Aflată la câțiva metri de ceilalți, se opri un moment și-i analiză pe cei aflați acolo pentru câteva ore de liniște și distracție. Fratele ei, George, era acum cu un cap mai înalt ca ea, cu aceeași privire juvenilă, dar calculată în ochii căprui închis, iar părul brunet și veșnic ciufulit îi trăda vârsta. Acum, se afla înaintea primului său an de licean. Daniel, prietenul lor de când se știau, crescuse odată cu ei și Ema se întreba unde dispăruse acel băiat cu care se împrietenise când era doar de-o șchioapă, pentru că în fața ei, era clar altcineva. El juca cu George în echipă, cei doi parcă se înțelegeau din priviri, spre nefericirea lui Robert și al lui Nicu, care la fel ca ceilalți nu mai era băiețelul obsedat Xbox. În acel moment fata se uită la ei și se gândi că, dacă cineva i-ar fi arătat o poză când erau mici, cu ei cei din viitor, i-ar fi zis că a confundat persoanele.